Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

9 decembrie 2020*

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Marca Uniunii Europene figurativă BASIC – Denumirile comerciale naționale anterioare basic și basic AG – Motive relative de refuz – Utilizare în comerț a unui semn cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local – Articolul 8 alineatul (4) și articolul 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenite articolul 8 alineatul (4) și articolul 60 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) 2017/1001] – Declarare a nulității parțiale – Decizie adoptată ca urmare a anulării de către Tribunal a unei decizii anterioare – Trimiterea cauzei în fața unei camere de recurs – Necompetența autorității care a decis trimiterea – Articolul 1d din Regulamentul (CE) nr. 216/96 – Acțiune incidentă”

În cauza T-722/18,

Repsol, SA, cu sediul în Madrid (Spania), reprezentată de J.-B. Devaureix și J. C. Erdozain López, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de H. O'Neill și V. Ruzek, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal, fiind

Basic AG Lebensmittelhandel, cu sediul în München (Germania), reprezentată de D. Altenburg, avocată,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 22 august 2018 (cauza R 178/2018-2) privind o procedură de declarare a nulității între Basic Lebensmittelhandel și Repsol,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii A. M. Collins (raportor), președinte, V. Kreuschitz și G. De Baere, judecători,

grefier: A. Juhász-Tóth, administratoare,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 decembrie 2018,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO depus la grefa Tribunalului la 4 martie 2019,

având în vedere memoriul în răspuns depus de intervenientă la grefa Tribunalului la 27 februarie 2019,

având în vedere acțiunea incidentă a intervenientei depusă la grefa Tribunalului la 27 februarie 2019,

având în vedere memoriul în răspuns al reclamantei la acțiunea incidentă depus la grefa Tribunalului la 10 iulie 2019,

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO la acțiunea incidentă depus la grefa Tribunalului la 28 iunie 2019,

având în vedere răspunsurile la măsurile de organizare a procedurii depuse la grefa Tribunalului de EUIPO la 4 martie 2020 și de reclamantă la 6 martie 2020,

în urma ședinței din 3 iulie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 29 ianuarie 2007, reclamanta, Repsol, SA, a prezentat o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare, înlocuit la rândul său prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare s-a solicitat este următorul semn figurativ, care revendică culorile albastru, roșu, portocaliu și alb:

3 Serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte în special din clasele 35 și 39 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

– clasa 35: „Comercializare cu amănuntul de tutun, presă, baterii, jucării”;

– clasa 39: „Servicii de distribuire a produselor alimentare de bază, patiserie și dulciuri, înghețată, mâncare gătită, tutun, hârtie de ziar, baterii, jucării”.

4 Cererea de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 34/2007 din 16 iulie 2007.

5 Marca contestată a fost înregistrată la 4 mai 2009 sub numărul 5648159.

6 La 26 septembrie 2011, intervenienta, Basic AG Lebensmittelhandel, a depus o cerere de declarare a nulității parțiale a mărcii contestate pentru serviciile menționate la punctul 3 de mai sus.

7 Această cerere se întemeia pe articolul 53 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 60 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2017/1001] coroborat cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din același regulament [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001] și pe articolul 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 60 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2017/1001] coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament [devenit articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul 2017/1001].

8 În susținerea cererii sale de declarare a nulității, în măsura în care era întemeiată pe dispozițiile coroborate ale articolului 53 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, intervenienta a invocat marca Uniunii Europene figurativă anterioară următoare, depusă la 15 ianuarie 2004, înregistrată la 29 aprilie 2005 și reînnoită în mod corespunzător:

9 Această marcă anterioară desemna produse și servicii din clasele 29-33, 35, 42 și 43.

10 În susținerea cererii sale de declarare a nulității, în măsura în care se întemeia pe dispozițiile coroborate ale articolului 53 alineatul (1) litera (c) și ale articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009, intervenienta a invocat „emblemele”, în sensul articolului 5 din Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (Legea privind protecția mărcilor și a altor semne distinctive) din 25 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 3082, și BGBl. 1995 I, p. 156), basic și basic AG, pe care le-ar utiliza în comerț în Germania și în Austria pentru furnizarea de servicii de „comercializare cu amănuntul de produse alimentare, de articole de drogherie, de produse biologice și de alte produse de consum curent, servicii de restaurație (alimentație)”.

11 În vederea susținerii drepturilor sale asupra acestor embleme, intervenienta a anexat o serie de elemente de probă la cererea sa de declarare a nulității, între care capturi de ecran imprimate de pe site-ul său internet, rapoartele sale anuale pentru anii 2004-2006, scrisori ale unui furnizor, un borderou de livrare, facturi, statistici de vânzări, o declarație pe proprie răspundere întocmită de un membru al departamentului său de marketing, tabele care detaliază cifrele de afaceri pe care le-a realizat, broșuri comerciale, materiale promoționale și publicitare, o diplomă de „întreprinzător al anului 2006” decernată în favoarea a doi manageri ai săi, extrase de presă datate 2003-2006 și o hotărâre a Landgericht München I (Tribunalul Regional din München I, Germania) din 9 septembrie 2006.

12 În cererea de declarare a nulității, intervenienta a citat de asemenea dispozițiile relevante ale articolelor 5 și 15 din Legea privind protecția mărcilor și a altor semne distinctive, precum și decizii ale instanțelor germane de interpretare a acestor dispoziții.

13 La 24 mai 2012, intervenienta a răspuns la observațiile depuse de reclamantă la 29 decembrie 2011 și a furnizat o serie de elemente de probă destinate să demonstreze că marca Uniunii Europene figurativă anterioară reprodusă la punctul 8 de mai sus făcuse obiectul unei utilizări serioase. Aceasta a prezentat elemente de probă suplimentare în anexa la observațiile pe care le-a depus la 4 martie 2013.

14 Prin decizia din 8 octombrie 2013, divizia de anulare a admis cererea de declarare a nulității în temeiul articolului 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament și a declarat nulitatea parțială a mărcii contestate, și anume în măsura în care aceasta era înregistrată pentru serviciile menționate la punctul 3 de mai sus. Divizia de anulare a apreciat că, în consecință, nu era necesar să se examineze motivul de nulitate întemeiat pe dispozițiile coroborate ale articolului 53 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

15 La 2 decembrie 2013, reclamanta a introdus la EUIPO o cale de atac împotriva deciziei diviziei de anulare în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenite articolele 66-71 din Regulamentul 2017/1001).

16 Prin Decizia din 11 august 2015, Camera întâi de recurs a EUIPO a confirmat decizia diviziei de anulare și a respins calea de atac. Ea a considerat că aceasta din urmă a aplicat în mod corect cauza de nulitate prevăzută la articolul 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament. În această privință, reclamanta pretinde că din elementele de probă prezentate de intervenientă reiese corespunzător cerințelor legale că semnele anterioare basic și basic AG au făcut obiectul unei utilizări în comerț cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local, în sensul celei din urmă dispoziții. Asemenea diviziei de anulare, aceasta a apreciat că nu era necesar să examineze motivul de nulitate întemeiat pe dispozițiile coroborate ale articolului 53 alineatul (1) litera (a) și ale articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

17 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 octombrie 2015, reclamanta a formulat o acțiune în anularea Deciziei Camerei a patra de recurs din 11 august 2015, cauza fiind înregistrată cu numărul T-609/15.

18 Prin Hotărârea din 21 septembrie 2017, Repsol YPF/EUIPO – Basic (BASIC) (T-609/15, EU:T:2017:640), Tribunalul a anulat Decizia camerei de recurs din 11 august 2015 pentru motivul că aceasta din urmă nu putea concluziona numai pe baza elementelor de probă pe care și-a întemeiat decizia, și anume cele enunțate la punctul 11 de mai sus, că cerința privind utilizarea în comerț a semnelor invocate era îndeplinită. Tribunalul a arătat, în ceea ce privește perioada relevantă, că îi revenea intervenientei sarcina de a stabili că semnele basic și basic AG erau utilizate în comerț în Germania nu numai la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate, ci și la data depunerii cererii de declarare a nulității. Or, deși elementele de probă în cauză ar demonstra corespunzător cerințelor legale că semnele respective erau utilizate în comerț în Germania la prima dată, în schimb, acestea nu dovedeau că semnele erau încă utilizate la cea de a doua dată.

19 La 24 ianuarie 2018, ca urmare a Hotărârii din 21 septembrie 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), cauza a fost trimisă Camerei a doua de recurs de către președintele camerelor de recurs cu numărul de referință R 178/2018-2, în temeiul Regulamentului delegat (UE) 2017/1430 al Comisiei din 18 mai 2017 de completare a Regulamentului nr. 207/2009 și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2868/95 și (CE) nr. 216/96 (JO 2017, L 205, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul delegat (UE) 2018/625 al Comisiei din 5 martie 2018 de completare a Regulamentului 2017/1001 și de abrogare a Regulamentului delegat 2017/1430 (JO 2018, L 104, p. 1)] și în special al articolului 35 alineatul (4) din acesta [devenit articolul 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/625].

20 Prin Decizia din 22 august 2018 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs, după examinarea fiecărei cauze de nulitate invocate de intervenientă, a anulat decizia diviziei de anulare în măsura în care admitea cererea de declarare a nulității pentru serviciile de „[c]omercializare cu amănuntul de tutun, presă, baterii, jucării” din clasa 35 și pentru „[s]ervicii[le] de distribuire de tutun, hârtie de ziar, baterii, jucării” din clasa 39. În schimb, camera de recurs a confirmat această decizie în măsura în care admitea cererea de declarare a nulității pentru „[s]ervicii[le] de distribuire a produselor alimentare de bază, patiserie și dulciuri, înghețată, mâncare gătită” din clasa 39. Ea a ajuns la aceste concluzii în special după ce a luat în considerare, în examinarea cauzei de nulitate prevăzute la articolul 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament, elementele de probă pe care intervenienta le prezentase la 24 mai 2012 (a se vedea punctul 13 de mai sus).

Concluziile părților

Cu privire la concluziile prezentate în susținerea acțiunii principale

21 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea EUIPO și a intervenientei la plata cheltuielilor de judecată.

22 EUIPO și intervenienta solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la concluziile prezentate în susținerea acțiunii incidente

23 Intervenienta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate în măsura în care aceasta anulează decizia diviziei de opoziție;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

24 Reclamanta solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii incidente;

– obligarea intervenientei la plata cheltuielilor de judecată efectuate pentru memoriul său în răspuns la acțiunea incidentă.

25 EUIPO solicită Tribunalului:

– admiterea acțiunii incidente în măsura în care urmărește anularea în parte a deciziei atacate pentru încălcarea articolului 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament;

– cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii incidente în măsura în care urmărește anularea în parte a deciziei atacate pentru încălcarea articolului 53 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din același regulament.

În drept

26 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive. Primul motiv, invocat cu titlu principal, se întemeiază pe încălcarea articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 72 alineatul (6) din Regulamentul 2017/1001]. Al doilea motiv, cu titlu subsidiar, se întemeiază pe încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009.

27 În susținerea acțiunii incidente, reclamanta invocă două motive. Primul motiv este întemeiat pe o aplicare eronată a cauzei de nulitate prevăzute la articolul 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament. Al doilea motiv este întemeiat pe o aplicare eronată a cauzei de nulitate prevăzute la articolul 53 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) din același regulament.

28 Al treilea motiv prezentat de reclamantă se împarte în două aspecte. În cadrul primei părți, aceasta arată că cauza a fost reatribuită Camerei a doua de recurs pe un temei juridic eronat, și anume articolul 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2017/1430. În cadrul celei de a doua critici, ea invocă o încălcare a articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009, reproșând în esență camerei de recurs că nu a respectat autoritatea de lucru judecat aferentă Hotărârii din 21 septembrie 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), prin faptul că a ținut seama în decizia atacată, în cadrul examinării cauzei de nulitate prevăzute la articolul 53 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 coroborat cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament, de elementele de probă suplimentare prezentate la 24 mai 2012.

29 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

30 În ceea ce privește primul aspect al primului motiv invocat de reclamantă, trebuie constatat că, astfel cum de altfel părțile nu contestă, dispoziția în temeiul căreia cauza ar fi trebuit reatribuită unei camere de recurs ca urmare a Hotărârii din 21 septembrie 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) era articolul 1d din Regulamentul (CE) nr. 216/96 al Comisiei din 5 februarie 1996 de stabilire a regulamentului de procedură al camerelor de recurs ale Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci și desene și modele industriale) (JO 1996, L 28, p. 11, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 221), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2082/2004 al Comisiei din 6 decembrie 2004 (JO 2004, L 360, p. 8, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 64), iar nu articolul 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2017/1430.

31 Astfel, deși articolul 80 din Regulamentul delegat 2017/1430 a abrogat printre altele Regulamentul nr. 216/96, acesta prevedea totuși că Regulamentul nr. 216/96 continua să se aplice „în ceea ce privește procedurile aflate în curs, până la încheierea acestora, în cazul în care [Regulamentul delegat 2017/1430] nu se aplică, în conformitate cu articolul 81”. Or, din articolul 81 alineatul (2) litera (j) din Regulamentul delegat 2017/1430 rezulta că titlul V din acesta, în care figura printre altele articolul 35 alineatul (4) din regulamentul menționat, nu se aplica în privința căilor de atac depuse la camera de recurs înainte de 1 octombrie 2017. Această situație se regăsește în speță, dat fiind că Hotărârea din 21 septembrie 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), prin care s-a anulat în totalitate decizia camerei de recurs din 11 august 2015, a avut ca efect eliminarea retroactivă a acestei decizii din ordinea juridică și repunerea pe rol a căii de atac formulate de reclamantă la EUIPO împotriva deciziei diviziei de anulare din 2 decembrie 2013, și anume anterior datei de 1 octombrie 2017.

32 Articolul 1d din Regulamentul nr. 216/96, cu modificările ulterioare, intitulat „Prezentarea unei cauze ca urmare a unei hotărâri a Curții de Justiție”, prevedea următoarele:

„(1) În cazul în care, în temeiul articolului [65] alineatul (6) din [Regulamentul nr. 207/2009], măsurile necesare pentru a respecta o hotărâre a Curții de Justiție de anulare totală sau parțială a unei decizii a camerelor de recurs sau a Camerei superioare includ reexaminarea de către camerele de recurs a cauzei care a făcut obiectul respectivei decizii, Prezidiul decide dacă respectiva cauză este prezentată camerei care adoptă respectiva decizie sau altei camere ori Camerei superioare.

(2) În cazul în care cauza este trimisă altei camere, camera respectivă nu cuprinde membrii care au fost parte la decizia contestată. Prezenta dispoziție nu se aplică în cazul în care cauza este trimisă Camerei superioare.”

33 Articolul 35 alineatul (4) din Regulamentul 2017/1430 prevedea următoarele:

„În cazul în care o decizie a unei camere de recurs cu privire la o cauză a fost anulată sau modificată printr-o hotărâre finală a Tribunalului sau, după caz, a Curții de Justiție, președintele camerelor de recurs, în scopul executării respectivei hotărâri în conformitate cu articolul 65 alineatul (6) din Regulamentul […] nr. 207/2009, realocă dosarul cauzei în temeiul alineatului (1) din prezentul articol unei camere de recurs care nu este formată din membrii care au adoptat decizia anulată, cu excepția cazului în care cauza este deferită camerei de recurs extinse […] sau a cazului în care decizia anulată a fost luată de către Marea Cameră.”

34 Astfel, în temeiul articolului 1d alineatul (1) din Regulamentul nr. 216/96, cu modificările ulterioare, decizia de reatribuire a unei cauze unei anumite camere de recurs în urma unei hotărâri de anulare era de competența Prezidiului Camerelor de recurs, în timp ce, în temeiul articolului 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2017/1430, această decizie era de competența președintelui camerelor de recurs. Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că, în speță, decizia de reatribuire a cauzei Camerei a doua de recurs în urma Hotărârii din 21 septembrie 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), a fost luată de o autoritate care nu era competentă să o facă, în speță președintele camerelor de recurs.

35 EUIPO, fără a repune în discuție concluzia care precedă, arată că, deși reatribuirea cauzei în discuție a fost efectuată în temeiul articolului 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2017/1430, în practică, aceasta era conformă cu cerințele impuse la articolul 1d din Regulamentul nr. 216/96, cu modificările ulterioare. Potrivit EUIPO, se poate considera astfel că, în speță, Prezidiul a examinat și a aprobat reatribuirea cauzei Camerei a doua de recurs, din moment ce, în cadrul reuniunii sale din 23 aprilie 2018, nu a emis nicio obiecție împotriva acestei reatribuiri, care era menționată într-un raport care, în temeiul unei decizii a președintelui camerelor de recurs aplicabile de la 1 octombrie 2017, este aprobat de acesta din urmă și prezentat Prezidiului pentru a-l informa cu privire la cauzele anulate în cursul unei anumite perioade și pentru a-i permite să prezinte eventuale observații cu privire la retribuirea lor.

36 Aceste afirmații trebuie să fie respinse. Astfel, simplul fapt că Prezidiul a fost informat cu privire la o decizie de reatribuire luată de o autoritate necompetentă, și anume o altă autoritate decât el însuși, și că nu a formulat nicio obiecție împotriva deciziei respective nu poate însemna că trebuie să se considere că acesta este autoritatea care a luat decizia menționată și că, prin urmare, nelegalitatea constatată la punctul 34 de mai sus a fost remediată. Trebuie remarcat, în acest context, că EUIPO nu a menționat nicio normă administrativă care să permită să se ajungă la concluzia contrară.

37 Este necesar să se respingă de asemenea argumentul EUIPO, la care s-a raliat intervenienta în ședință, potrivit căruia rezultatul ar fi fost același dacă s-ar fi aplicat în speță articolul 1d din Regulamentul nr. 216/96, cu modificările ulterioare, în sensul că respectiva cauză ar fi fost de asemenea reatribuită

unei camere de recurs în vederea reexaminării sale, și potrivit căruia reclamanta nu explică în ce mod aplicarea articolului 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2017/1430, mai curând decât a dispoziției menționate mai sus, i-ar fi cauzat vreun prejudiciu.

38 Este adevărat că reiese din jurisprudență că o neregularitate de procedură nu determină anularea în tot sau în parte a unei decizii decât dacă s-a stabilit că, în lipsa acestei neregularități, decizia atacată ar fi putut avea un conținut diferit [a se vedea Hotărârea din 1 februarie 2018, Philip Morris Brands/EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel), T-105/16, EU:T:2018:51, punctul 78 și jurisprudența citată].

39 În speță, trebuie să se constate însă că argumentul EUIPO referitor la incidența încălcării articolului 1d din Regulamentul nr. 216/96, cu modificările ulterioare, asupra conținutului deciziei atacate este complet speculativ. Desigur, în temeiul dispoziției menționate, Prezidiul ar fi reatribuit cauza unei camere de recurs pentru ca aceasta să se pronunțe din nou asupra ei. De asemenea, este adevărat că alegerea sa ar fi putut să vizeze și Camera a doua de recurs. Prezidiul ar fi putut însă să reatribuie cauza și altei camere de recurs, inclusiv celei care luase decizia anulată de Tribunal, chiar fără ca, în această din urmă ipoteză, spre deosebire de ceea ce rezulta din articolul 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2017/1430, să trebuiască să îi determine compunerea astfel încât să nu includă niciunul dintre membrii care au luat parte la luarea acestei decizii. Dat fiind că alegerea și compunerea camerei de recurs reprezintă o etapă prealabilă adoptării deciziei și are o influență primordială asupra conținutului acesteia din urmă, nu este posibil nici să se afirme, nici să se infirme că, prin trimiterea unei cauze altei camere de recurs, decizia pe care trebuie să o adopte respectiva cameră de recurs ar fi diferită [a se vedea în ce sens Hotărârea din 3 iulie 2013, Cytochroma Development/OAPI – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN), T-106/12, nepublicată, EU:T:2013:340, punctul 31].

40 În sfârșit, EUIPO invocă fără succes faptul că reclamanta nu a ridicat în fața Camerei a doua de recurs problema reatribuirii cauzei pe un temei juridic eronat, în condițiile în care, prin scrisoarea grefei camerelor de recurs din 24 ianuarie 2018, și anume cu aproape șapte luni înainte de adoptarea deciziei atacate, ea fusese informată cu privire la trimiterea cauzei respective camerei de recurs menționate în temeiul articolului 35 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2017/1430. Astfel, această scrisoare nu constituia decât o simplă scrisoare de informare, care nu conținea nicio invitație de a prezenta eventuale observații.

41 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că primul aspect al primului motiv al acțiunii principale trebuie admis, iar decizia atacată trebuie anulată în totalitate, fără a fi necesară examinarea celui de al doilea aspect al acestui motiv și nici a celui de al doilea motiv al acestei acțiuni. Întrucât această anulare are ca efect lipsirea de obiect a acțiunii incidente, prin care se urmărește anularea în parte a deciziei atacate, nu mai este necesară pronunțarea asupra acesteia.

Cu privire la cheltuielile de judecată

42 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 137 din Regulamentul de procedură, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Tribunalului în cazul în care acesta nu se pronunță asupra fondului.

43 În speță, în acțiunea principală, întrucât EUIPO și intervenienta au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă, conform concluziilor acesteia din urmă. În această privință, EUIPO și intervenienta suportă fiecare jumătate din cheltuielile de judecată ale reclamantei.

44 În acțiunea incidentă, dat fiind că lipsa obiectului acesteia rezultă din temeinicia acțiunii principale, se impune de asemenea obligarea EUIPO și a intervenientei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și, fiecare, a jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia Camerei a doua de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 22 august 2018 (cauza R 178/2018-2).

2) Nu mai este necesară pronunțarea asupra acțiunii incidente.

3) EUIPO și Basic AG Lebensmittelhandel suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și, fiecare, jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de Repsol, SA.

Collins Kreuschitz De Baere

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 decembrie 2020.

Semnături